

אות ב' לענין מתנה בבכור לדעתי משום דקדשים בחוץ דבכרת חמיר טפי וחשו לשיטה שהביאה רמ"א סי' ר"ז דמתנה דברים שבלב הוי דברים ואימור בלבו הוי להרמה ולאו בלב שלם ויעוין משנה למלך

בהלכות שקלים דמשום הכי חשו גבי קרבנות צבור לשמא לא מסר יפה דדברים שבלב הוי דברים וכל שכן כאן דמוכחא מילתא דלאו ליתן לעו"ג מכוון. וזה ברור. עכ"ד יצ"ו.

סימן סא

הוספות ומלואים לאור שמח

[מכת"י, לא נדפסו בהוספות ומלואים לאור שמח סוף סדר זמנים]

אישות פ"ג הי"ט ולא יקדש אשה עד שיראנה ותהיה כשרה בעיניו. נראה דסובר דאף אם ראה אותה ומכירה כיון שבעת הראיה לא עלה על לבו להתחתן אתה לא יסמוך על זה דבעת שרואה אותה ובודקה לכונסה לאשה אז הוא השקפה אחרת ולכן יראנה ותהיה כשרה בעיניו לכונסה לאשה וכן מוכח מהגמרא ויעוין בתוספות ובטור, ודוק.

זה בשני תרוצים בתוס' סופ"ק דקדושין (ל"ח). ד"ה צא מהן, אם לגבי דבר השי"ת [שאין השכינה שורה מתוך עצבות, שבת ל'] שייך מקצת היום ככולו, וכאן גבי קרבן ג"כ, ויעוין טורי זהב או"ח סי' תקנ"ה בשם תשו' מוהר"ם לענין דברים שבצנעא, ולפ"ז כל שבעה דוקא.

עבודת יוה"כ פ"ה הי"ג כל מבין יראה דרבנו כוון להא דאמר בגמרא דף י"א ע"ב ותיפוק ליה דאשר לו כו' כו'. דפירש רש"י דעל בעיא דר' אלעזר דתמורה בעי, וע"ז תמוה דמאי ענין שהוא בא משלו ואיהו הוי המקדיש כוון דבמתכפר תלוי ומבעי ליה אם מקופיא כו'. לכן העיקר דעל סוגיא דלעיל קאי במת כהן גדול מהו שיכנס אחר בדמו של פר, ע"ז בעו ותיפוק ל' דאפי' לא נשחט הפר ג"כ צריך להביא משלו וזה הבהן האחר אין הפר משלו כו', ותיבות "גבי תמורה" המה נוספים ע"פ פירוש רש"י, וזה ברור בפירוש רבנו.

פכ"ג ה"ח הבעל שהוציא הוצאות על נכסי מלוג כו', ובהגהות מ"י והנך הוצאות אפילו בנה בית על קרקע שלה כו'. דבר זה למדנו קל וחומר מדברי ר"י אבן מיגש שהביא המגיד פרק שני מזכיה ומתנה בבונה פלטרין בנכסי הגר ובא אחר וזכה ע"י העמדת דלתות וכי"ב זכה השני בנכסי הגר גם בפלטרין שבנה הראשון שמכיון שבנה הראשון פלטרין אלו נעשו נכסי הגר שהרי הוא עצמו הוציאן מרשותו משעה שבנה בנכסי הגר וממילא נעשו בכלל נכסי הגר, עכ"ל. ומה התם דאדעתא דלמקני כל הנכסים בנה שסבור היה לזכות בנכסים, אמרינן דהוציאן מרשותו ונתנן למיחשב מנכסי הגר שמי שזוכה ע"פ דין בנכסים מזכה גם כקנין, כ"ש כאן שעל דעת אשתו בנה ומאהבתו וממה שאוכל הפירות, כל שכן שהוציאן מרשותו ונעשו נכסי אשתו וזכתה בהן לאחר מותו לגמרי, ודוק.

שם שאין חטאת הרבים מתה. בהל' פסוהמ"ק רפ"ד אבל חטאת צבור כו', וכאן דייק רבנו הרבים שאינן קהל ולא הוי פר כהנים פר קרבן צבור רק קרבן שותפין ונפ"מ דלא מייתו כהנים לחודיהו פר בהוראה כמפורש בגמ' דף ג' יעו"ש ובהוריות.

ביאת מקדש פ"ב הי"א האבל אינו משלח קרבנותיו כל שבעה. נ"ב: פירוש כמו דמן התורה אינו משלח קרבנות רק ביום הראשון ומדרבנן כיון דהטילו חכמים עליו אבל כל שבעה אינו משלח מדבריהם. ונראה דגם בזה אמרינן מקצת היום ככולו ולאחר שעמדו כו' ביום השביעי משלח קרבנותיו. ואולי לגבי זה לא נאמר מקצת היום ככולו, ויש לתלות

קרבן פסח פ"ז ה"ח או"ש סוד"ה והנה, וקמ"ל דאינו טמא משום בועל נדה רק עדיפא משני. וחתני אברהם נ"י רצה לפרש לשון הגמ' כך ותיפוק ליה, פירוש אף אם תאמר דטמא משום בועל נדה למפרע וכרע"ק, גם כן יהא מותר להקטיר קטורת בצבור אי ליכא כהן אחר דהוי נוגע במע"ל שבנדה קודם ביאתו והותר לעבודת צבור, ותו הוי כטמאי מתים ונעשו זבים בזבחים (ל"ב) דהואיל והותרה למגעו